

Азъ обичамъ жилавия, несломимъ духъ на моето племе, ромей, защото може хиляда, може хиляди години да минатъ, може империи да се дигатъ и събарятъ, камъкъ върху камъкъ нѣма да остане отъ този чуденъ градъ, а моето племе ще живѣе и ще крепне.

Злоба блесна въ очитъ на Адриана.

— Не говори така, варварино . . . Дръзки сж думитъ ти . . .

— Ти ме наричашъ варваринъ, — се изсмиъ Иваница, — а вие какво сте? Говорите гръцки, а въ житиѣ ви не тече нито капка отъ елинското племе. Наричате се ромей, но носите само името на великата империя . . . Какво . . .

Внезапно Теофилъ се хвърли между тѣхъ. Адрианъ бѣ дигналъ ржка, за да удари княза. А ако успѣеше да стори това, Господъ знае какво би извършилъ буйниятъ юноша.

— Засрами се, Адриане. Наближавашъ вече тридесетъ години. А князътъ е още почти дете. Пленникъ е.

Страторътъ се опомни, преглътна яда си и тръгна смутенъ, съ наведена глава.

— Азъ бихъ се радвалъ, ако думитъ на Иоаница не бѣха вѣрни, — продължи Теофилъ, — но, уви, въ тѣхъ има само горчиви истини. Не виждашъ ли какъ отъ день въ день Визансъ отива къмъ погибель?

Скрѣбни мисли го обзеха и той тежко въздѣхна. Отдавна надъ славната империя тежеше зла и безнадеждна сждба. Една по една се бунтуваха и откъсваха богатитъ ѝ провинции. И той знаеше, че нищо нѣма да спаси Визансъ, тъй както нищо не бѣ спасило Римъ. Едно неестествено положение не може вѣчно да трае. Не може една богата метрополия вѣчно да изсмуква благодатнитъ сокове на цвѣтящи подвластни страни.

Отъ Западъ ще дойдатъ разрушителитъ на Визансъ — пишеше на пророческата колона, а изваянието сочеше съ ржка мѣстото, гдето залѣзва слънцето. И наистина, нѣщо тъмно и опасно се готвѣше въ далечния западъ, безбройни войски, натоварени на многочислени кораби, се канѣха да минатъ презъ „Столицата на свѣта“ на пътъ за